

Arrest

nr. 43 415 van 17 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 27 januari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Turkse nationaliteit te zijn.

Verzoekster huwt met X (...) van Turkse nationaliteit te Turkije op X. Zij hebben samen drie kinderen en het koppel scheidde in Turkije op 24 november 2000.

Verzoeksters ex-man is zonder geldige binnenkomstdocumenten naar België gekomen op 6 november 2000. De man huwt op X met een als vluchteling erkende Turkse die in België woont. Op basis van dit huwelijk wordt een procedure gezinshereniging opgestart. Op 14 januari 2003 wordt verzoeksters ex-echtgenoot in het bezit gesteld van een inschrijving in het Vreemdelingenregister.

Na het verkrijgen van verblijf in het Rijk laat verzoeksters ex-echtgenoot zijn drie kinderen uit het huwelijk met verzoekster naar België komen op basis van gezinshereniging.

Verzoeksters ex-echtgenoot scheidt op 18 januari 2005. Op 10 februari 2006 doet hij een aanvraag tot vestiging als werknemer. Hij wordt op 13 maart 2006 ingeschreven in het bevolkingsregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Verzoekster die vermoedelijk illegaal met haar kinderen mee naar België is gekomen, verklaart reeds geruime tijd in België samen te wonen met haar ex-echtgenoot.

Op 6 juli 2006 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 oktober 2006 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de voormelde aanvraag onontvankelijk en wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 16 november 2006 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster huwt op 16 februari 2007 haar voormalige echtgenoot en vader van haar kinderen, C.A. (...).

Op 31 mei 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Op 6 juni 2008 dient verzoekster een visumaanvraag in te Turkije, in functie van haar echtgenoot C.A.(...).

Op 27 februari 2009 komt verzoekster het Rijk binnen met een geldig visum gezinshereniging teneinde haar echtgenoot te vervoegen.

Op 18 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2 ° van de wet) :

Van een werkelijk huwelijksleven kan er niet meer gesproken worden, gezien haar echtgenoot 1 maand na haar binnenkomst overleden is. Betrokkene en de echtgenoot woonden slechts ongeveer 1 maand samen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2 ° van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

“(...)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

“(...)

Schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij

wet van 13 maart 1950) ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.
(...)"

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"(...)

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekster het verblijfsrecht op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat 'haar man een maand na haar binnenkomst is overleden'.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat haar echtgenoot één maand na haar binnenkomst is overleden een afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat immers als gevolg van omstandigheden buiten de wil van verzoekster er geen sprake meer is van samenwoning.

Dat er allerminst rekening werd gehouden met de eerder gevormde gezinscel met haar overleden echtgenoot. Dat immers verzoekster voor haar huwelijk met haar echtgenoot reeds in België geruime tijd heeft samengewoond (cf. verzoeken overeenkomstig het vroegere art. 9, derde lid, Vw. ingediend door verzoekster in 2006). Dat verzoekster echter door omstandigheden buiten haar wil diende terug te keren naar Turkije nu zij zonder paspoort voorzien van een geldig visum geen geldige aanvraag tot gezinshereniging kon indienen in België. Dat verzoekster derhalve genoodzaakt was haar samenwonen met haar echtgenoot en haar 3 kinderen, waarvan twee minderjarig zijn, tijdelijk te onderbreken teneinde naar Turkije terug te keren om er een Turks paspoort voorzien van een geldig visum gezinshereniging te bekomen. Dat verzoekster ter goeder trouw is.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, geen rekening werd gehouden met verzoeksters vroegere langdurige samenwoning met haar echtgenoot (en kinderen) in België. Dat verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord. Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat een terugkeer naar haar land van herkomst eveneens schending uitmaakt van het 8 E.V.R.M. Dat verzoekster samen met haar kinderen een hecht gezin vormt. Dat verzoekster een nauwe band heeft met België waar zij reeds sinds 2006 woont. Dat verzoekster evenwel na haar huwelijk met haar echtgenoot in België genoodzaakt was haar samenwonen met haar echtgenoot en kinderen tijdelijk te onderbreken teneinde terug te keren naar Turkije gezien zij niet in het bezit was van een paspoort voorzien van een geldig visum. Dat, nadat zij een visum gezinshereniging had bekomen, verzoekster onmiddellijk in februari 2009 naar België is teruggekeerd teneinde haar echtgenoot en haar kinderen er te vervoegen. Dat evenwel, als gevolg van een werkongeval in maart 2009, haar echtgenoot is overleden. Dat evenwel verzoekster, gescheiden van haar drie kinderen, waarvan twee kinderen nog minderjarig zijn, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Turkije. Dat haar drie kinderen in het bezit zijn van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 8.12.2013.

Dat, als gevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18 januari 2010 (bijlage 14ter) verzoekster het land dient te verlaten en van haar kinderen, met wie zij een hecht gezin vormt wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel 3. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159. noot G. MAES.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken’.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18 januari 2010, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven en gezin heeft opgebouwd (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden) geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Dat verzoekster haar nauwe band met België voldoende heeft aangetoond :

Zij woonde reeds met haar echtgenoot samen in België voor haar komst naar België in februari 2009. Haar kinderen, die reeds jarenlang in België wonen, zijn in het bezit van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 8.12.2013. Verzoekster woont met haar kinderen samen te N., (...).

Dat verzoekster afkomstig is uit Oost-Turkije.

Dat verzoekster, alleenstaande vrouw van 47 jaar, onmogelijk kan terugkeren naar Oost-Turkije daar zij er vreest het slachtoffer te worden van ‘Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Immers als alleenstaande vrouw van 47 jaar kan zij, na een langdurige afwezigheid, onmogelijk er nog werk vinden gezien de hoge werkloosheid welke er onder de vrouwelijke bevolking en vooral in Oost-Turkije heerst, of er onmogelijk een beroep doen op een of andere sociale uitkering gelet op het feit dat een groot deel van bevolking in Turkije zonder adequate sociale bescherming blijft (cf. rapporten Europese Commissie en www.azady.nl.. stuk 11)

Art. 3 het E.V.R.M. bepaalt:

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Dat de verzoekster betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met alleenstaande weduwe en afkomstig van Oost-Turkije, bij een terugkeer naar haar land vreest het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen werkloosheid en grote armoede!

(...)

In haar repliekmemoirie stelt verzoekster het volgende:

(...)

Verzoekster wil in antwoord op de memoirie van de Belgische Staat het volgende opmerken:

*Door verweerder wordt nagelaten de door verzoekster ingeroepen argumenten te weerleggen.
met name*

- Dat er als gevolg van omstandigheden buiten de wil van verzoekster er geen sprake meer is van samenwoont.

- Dat er allerm minst rekening werd gehouden met de eerder gevormde gezinscel met haar overleden echtgenoot: met name heeft verzoekster voor haar huwelijk met haar echtgenoot reeds in België geruime tijd samengewoond.

- Dat de bestreden beslissing dd. 18 januari 2010 genomen ten aanzien van verzoekster, niet gerechtvaardigd / proportioneel is, daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé - en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België waar zij haar leven en gezin heeft opgebouwd (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing (schending van het art. 8 E.V.R.M).

- Dat verzoekster haar nauwe band met België voldoende heeft aangetoond: Zij woonde reeds met haar echtgenoot samen in België voor haar komst naar België in februari 2009. Haar kinderen die reeds jarenlang in België wonen zijn in het bezit van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 8.12.2013. Verzoekster woont met haar kinderen samen te N., W.

- Dat verzoekster, alleenstaande vrouw van 47 jaar, onmogelijk kan terugkeren naar Oost- Turkije daar zij er vreest het slachtoffer te worden van "Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing" (schending van het art. 3 E.V.R.M.) zij kan, na een langdurige afwezigheid, onmogelijk er nog werk vinden gezien de hoge werkloosheid welke er onder de vrouwelijke bevolking en vooral in Oost-Turkije heerst of er onmogelijk een beroep doen op een of andere sociale uitkering gelet op het feit dat een groot deel van bevolking in Turkije zonder adequate sociale bescherming blijft.

(...)

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht (hierna: de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoekster niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekster toont niet aan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden. In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft dat zij het niet eens met de beoordeling die de verwerende partij heeft gemaakt, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat het enige middel verder zal worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad verwijst naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 11, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

4° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot een verblijf voor beperkte duur. In dit verband vormen de redenen vermeld in het punt 1°, 2° of 3° een voldoende motivering gedurende de eerste twee jaren na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. In de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend, volstaat deze motivering enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.

De minister of zijn gemachtigde houdt in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

(…)”

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2° van de wet):

Van een werkelijk huwelijksleven kan er niet meer gesproken worden, gezien haar echtgenoot 1 maand na haar binnenkomst overleden is. Betrokkene en de echtgenoot woonden slechts ongeveer 1 maand samen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2 ° van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 27 februari 2009 het Rijk binnenkomt met een visum gezinshereniging geldig van 19 februari 2009 tot en met 19 mei 2009 teneinde haar echtgenoot te vervoegen in functie van wie zij haar tijdelijk verblijfsrecht verkreeg. Een maand later sterft haar echtgenoot. Verzoekster betwist dit voormelde gegeven niet maar stelt evenwel dat *"het verblijfsrecht op het Belgische grondgebied geweigerd werd enkel en alleen omdat "haar man een maand na haar binnenkomst is overleden."* Verzoekster meent dat dit onrechtmatig en onwettig is.

Gelet op de bovenstaande verwijzing naar artikel 11, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet kan verzoekster niet gevolgd worden in haar redenering. Gelet op het feit dat de echtgenoot van verzoekster is gestorven en zij dit ook niet betwist, kan vooreerst worden vastgesteld dat verzoekster niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met haar echtgenoot die zij vervoegde. Daarnaast verwijst de Raad naar het tweede onderdeel van het artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *"De op het punt 1 °, 2 ° of 3 ° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot een verblijf voor beperkte duur. In dit verband vormen de redenen vermeld in het punt 1 °, 2 ° of 3 ° een voldoende motivering gedurende de eerste twee jaren na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. In de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, § 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend, volstaat deze motivering enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie."*

Er kan inderdaad worden vastgesteld dat de bestreden beslissing *"enkel en alleen is genomen omdat "haar man na haar binnenkomst is overleden"*. Echter dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij oordeelde binnen de grenzen van de aan haar toebedeelde bevoegdheid op grond van artikel 11, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing geenszins onrechtmatig of onwettig is. Verzoekster kan eveneens niet gevolgd worden waar zij op dit punt eveneens een gebrek in de motivering aanvoert. De Raad verwijst naar wat reeds is uiteengezet aangaande de formele motiveringsplicht en naar het reeds geciteerde onderdeel van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is toegelaten tot een verblijf van beperkte duur en de reden vermeld in artikel 11, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet is een voldoende motivering daar de bestreden beslissing werd genomen binnen de 2 jaar na de afgifte van de verblijfstitel.

Het feit dat er geen sprake meer is van samenwonen buiten de wil van verzoekster doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In de wettelijke bepaling is nergens een uitzonderingsbepaling terug te vinden waarbij rekening zou worden gehouden met een situatie zoals zich *in casu* voordoet. Verzoekster voert eveneens aan dat er allerm minst rekening werd gehouden met de eerder gevormde gezinscel voor haar huwelijk daar zij met haar echtgenoot reeds in België geruime tijd heeft samengewoond. Daargelaten de vraag of verzoeksters argument dat zij reeds geruime tijd samenwoonde met haar echtgenoot voldoende is aangetoond door een verwijzing naar eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf, wijst de Raad erop dat verzoekster zich hoe dan ook niet dienstig kan beroepen op de voormelde argumentatie daar het feit of zij al dan niet een gezinscel vormde met haar echtgenoot geen afbreuk doet aan het feit dat zij op het ogenblik van de beslissing geen werkelijk gezins- en huwelijksleven meer onderhield met de vreemdeling die zij heeft vervoegd. Aldus doet verzoeksters argumentatie geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster aanvoert dat haar rechten van verdediging zijn geschonden, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op juridictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, daargelaten de vraag of dit beginsel wel op ontvankelijke wijze is aangevoerd door verzoekster

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Gelet op de bovenstaande uiteenzetting kan worden vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat zij de beslissing niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht in het licht van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad erop dat dit de plicht is in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht. Dit beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Verzoekster voert aan dat het bestuur zich zo nodig voldoende dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen wat *in casu* niet zou gebeurd zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestuur onvoldoende geïnformeerd was om met kennis van zaken haar beslissing te nemen. De verwerende partij verwijst naar het overlijden van verzoeksters echtgenoot en naar de wettelijke bepaling welke stelt dat het verblijf kan worden beëindigd in zoverre er geen sprake is van een huwelijks- of gezinsleven. Aangezien de verwerende partij over alle nuttige informatie beschikte om op wettige wijze een beslissing te nemen, was zij niet verder verplicht om verzoekster te horen. Verzoekster toont bovendien niet aan welke argumenten zij nog zou hebben aangebracht, enigszins invloed zouden kunnen hebben gehad op het oordeel van de verwerende partij. Hierbij wordt verwezen naar de bovenstaande uiteenzetting. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

De Raad concludeert aldus dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens, dat zij deze gegevens correct heeft geïnterpreteerd en op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond door verzoekster.

Gelet op de bovenstaande uiteenzetting kan eveneens worden vastgesteld dat verzoekster geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) verwijst de Raad vooreerst naar voormelde bepaling die luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het feit dat de kinderen van verzoekster tot 8 februari 2013 legaal in België kunnen verblijven, toont op zich niet aan dat het onmogelijk is voor het gezin om in het land van herkomst een familieleven te leiden. Het verblijfsrecht ten aanzien van de kinderen was vooralsnog tijdelijk toegekend en staat bijgevolg geenszins in de weg dat zij samen met hun moeder een familieleven leiden in hun land van herkomst.

Te dezen toont verzoekster niet aan dat het onmogelijk is voor haar om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden met haar kinderen. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat de inmenging in

haar gezinsleven disproportioneel is. De Raad concludeert hieruit dat verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekster louter stelt: “*nu verzoekster alleenstaande weduwe en afkomstig van Oost-Turkije, bij een terugkeer naar haar land vreest het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen: werkloosheid en grote armoede!!.*” *In haar repliekmemoire voert verzoekster eveneens aan dat zij na haar langdurige afwezigheid, onmogelijk een werk zal vinden, gezien de hoge werkloosheid welke er onder de vrouwelijk bevolking en vooral in Oost-Turkije heerst, of er onmogelijk een beroep doen op een of ander sociale uitkering gelet op het feit dat een groot deel van bevolking in Turkije zonder adequate sociale bescherming blijft.*”

Echter, een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De loutere verwijzing naar algemene rapporten (in verband met de situatie in het land van herkomst) volstaat niet (om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk en persoonlijk een onmenselijke behandeling dreigt te ondergaan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke). Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending is van artikel 3 van het EVRM. Zij komt niet verder dan tot het uiten van een eenvoudige vrees. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel van verzoekster is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU